

Lenka
Blažejová

LADY ARADIA

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH ČESKÉ DOMINY

LADY
ARADIA

Lenka
Blažejová

LADY ARADIA

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH ČESKÉ DOMINY

 Fortuna
Libri

Copyright © Lenka Blažejová, 2021
Cover design © Pavlína Černá, 2021
Cover illustration © Fotyma, sakkmasterke / Shutterstock, 2021

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2021
www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer
Jazykový korektor Ladislav Niklíček

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

Všechny události v tomto příběhu se skutečně staly.
Pozměněná jsou pouze jména některých postav,
abych respektovala jejich anonymitu.

ISBN 978-80-7546-335-7

MOTTO:

Zkušenost učí, že pro většinu lidí existuje hranice, za níž jejich konstituce není s to v poslušnosti vůči kulturním požadavkům zajít. Všichni, kdo chtějí být ušlechtilejší, než jim dovoluje jejich konstituce, propadnou neuróze; cítili by se lépe, kdyby mohli zůstat horšími.

S. FREUD

PROLOG

Právě otevíráte knihu, která se trochu liší od mých předchozích. Neobsahuje jen erotické povídky s příchutí perverze, jak jste možná očekávali. Kniha je i mojí osobní zpovědí, mapuje celý můj dosavadní život. Popisuji v ní především ty momenty z mého dětství a dospívání, které později zapadly jako střípky do mozaiky mé osobnosti a ovlivnily mé rozhodnutí stát se profesionální dominou.

Ale aby si přišli na své i milovníci erotiky, můj osobní životní příběh, který jsem rozčlenila do jednotlivých kapitol, se v knize prolíná s obrazy ze studia, ve kterých popisují některé, přiznávám, vyhraněné typy svých klientů a jejich sexuální preference.

Se zaměřením BDSM (BDSM je mezinárodní zkratka, kterou používá BDSM komunita u nás i v zahraničí; jednotlivá písmena označují následující: BD – bondage a disciplína, DS – dominance a submise, SM – sadomasochismus) se člověk rodí a jeho životní události, ruku v ruce s výchovou, ale i se setkáváním se s nejrůznějšími typy

životních partnerů a sexuálních zkušeností, utvářejí jeho sexuální zaměření, kdy si může nakonec definovat, co je pro něj v sexu to nejvzrušivější. Definovat si, kdo vlastně je.

Já jsem domina. Nikdy jsem se za to nestyděla.

Často říkám svým klientům, když se mě ptají na to, zda se mají někomu se svým zaměřením svěřit, že jsou jen dvě možnosti. Buď své zaměření po celý život tajit, anebo naopak přiznat se, kdo jsem, ale umět si to pak i obhájit. Být trochu jiný než ostatní, je totiž někdy dvojsečná zbraň. Málokdo dokáže snést případné nepochopení partnerem nebo posměšky okolí.

Paradoxní ale je, že když se mnou na toto téma hovoří lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou „normální“ – my sadomasochisté tomu říkáme „vanilkoví“ –, a začnu s nimi více rozebírat, co je to vlastně dominance a submise, nakonec většinou sami zjistí, že by se jim líbilo někdy vyzkoušet něco netradičního, aby si zpestřili svůj partnerský sexuální život.

Proto jsem nikdy nerozlišovala lidi na „BDSM zaměřené“ a „vanilkové“, jak se to stalo v poslední době v BDSM komunitě módou. Copak není vzrušující, když třeba partnerovi žena zaváže oči a přiváže mu ruce a nohy k posteli a pak si s ním dlouze hraje?

Řeknete si nejspíš: „Tohle je ale přece normální!“ Jenže v moment, kdy partnera přivážete k posteli, ano, v ten moment už nad ním přebíráte vládu. Tady už začínají naše hry.

Proto se nedívejte na tuto knihu jen jako na něco „deviantního“. I když některé z příběhů ze studia, které zde

popisují, uznávám, jsou už na hraně. Ovšem BDSM hry mohou mít i mnohem jemnější nuance. Hranice mezi normálním a deviantním sexem je někdy velice, velice tenká. Berte tuto knihu spíš jako inspiraci, jak obohatit svůj sexuální život.

Položme si otázku: Jak dlouho obvykle trvá klasický sex? Pár minut. Pochybují, že déle. BDSM hry poskytují příležitost hrát si celé hodiny, než dosáhnete orgasmu. BDSM není jen o bolesti, je to především o převzetí vlády nad partnerem. Je to způsob, jak lépe poznat partnerovo tělo, jeho erotogenní zóny, ale i jeho pocity. Způsob, jak se otevřít jeden druhému.

Profesionální dominou jsem již 25 let, ale abych pravdu řekla, pořád se mám co učit. Stále mě překvapují nové a nové fantazie lidí, kteří mě navštěvují. Kdyby nebylo jich, tato kniha by nejspíš nikdy nevznikla. Za jejich inspiraci a podněty bych jim tímto chtěla poděkovat. Ale i za jejich upřímnost, odvahu svěřit se mi a za důvěru, kterou ve mě vložili.

Přeji vám, aby vám tato kniha dala víc než jen sexuální vzrušení. Abyste pochopili, že život není černobílý a že se v sexu dá objevovat stále něco nového a vzrušujícího.

OBRÁZ PRVNÍ

Otrok

„Pozdrav!“ poručila jsem Viktorovi hned mezi dveřmi. Za úkol měl přijet nahý. To, že jsem nechala dveře dokořán, zatímco klečel v chodbičce mezi vstupem do studia a koupelnou a mohl ho kdokoliv, kdo půjde kolem, uvidět, ho totálně vyvedlo z míry.

„Dobrý den, Madam!“ zašeptal otrok třesoucím se hlasem.

„Takhle jsem tě to neučila!“ křikla jsem na něj a vrazila mu facku.

„Dobrý den, Milostivá Paní!“ opravil se otrok a políbil mi špičku boty.

Hlas se mu nepřestával chvět. Nejradši už by byl nahore, v mučírně, protože ponížení na veřejnosti prostě nesnášel. Měl ale smůlu. Rozhodla jsem se ho ještě trochu psychicky potýrat.

„To si ze mě děláš legraci? Ty jsi zapomněl, jak se zdraví podle protokolu?“

„Nezapomněl. Já jen... mám strach, že někdo půjde kolem a uvidí nás.“

„Co uvidí?“ zasmála jsem se.

„Mě, Madam!“

„Myslíš tvůj nahý zadek a toho chudáčka, co máš mezi nohama?“ řekla jsem pobaveně.

„Ano, Madam!“

„Opakuj to po mně! Dělej!“

„Bojím se, že někdo uvidí můj nahý zadek a toho chudáčka, co mám mezi nohama, Madam! Prosím!“

„O co prosíš?“ hrála jsem si s ním jako kočka s myší.

„Pojďme už do mučírny, prosím!“

„Až pořádně pozdravíš! Zatím jsi nic moc nepředvedl! A přestaň smlouvat!“

Na *Protokol pozdravení Paní* jsem opravdu pyšná. Protože jsem ho doladila k dokonalosti. Otrok musí pokleknout, políbit mi ruku, potom špičku boty a nakonec zadek. Na to většinou zapomenou. Obejít mě po kolenu a políbit i zadek. Moje komtesy často dělají chybu, že se k otrokovi otočí zády a zadek mu samy k políbení nabídnou. To já ale nedělám. Otrok se přece musí snažit!

Viktor ke mně jezdí už deset let. Jenže chyby dělá pořád. Nejspíš schválně, abych měla důvod ho trestat.

Konečně pozdravil, jak se na mého otroka sluší a patří. Usmála jsem se a odvedla ho po schodech nahoru do mučírny.

„Kleknout!“ křikla jsem na něj, sotva jsem zavřela dveře studia.

Okamžitě poslechl.

„Tak si hoď kostkou,“ pobídla jsem Viktora.

Věděl, co bude následovat. Mám speciální kostku, kde jsou čísla ne do šesti, ale do osmnácti. Číslo, které si otrok hodí, znamená, kolik ran rákoskou mu ušetřím za jeho prohřešek.

„Ano, Madam,“ zašeptal otrok a provedl příkaz.

Padla mu osmička. Bylo vidět, jak si oddechl. Jenže já jsem sadistka. Miluji, když se otrok opravdu bojí.

„Znovu!“ křikla jsem. Udělal to. Tentokrát mu padla jedenáctka.

„Jedenáct a osm je?“ zeptala jsem se a švihla rákoskou ve vzduchu. Zvuk rákosky miluji. To vám projede vlna vzrušení celým tělem.

„Devatenáct, Madam!“ špitl otrok.

„Ohnout přes trestnou kozlici! A rychle!“ poručila jsem.

Udělal to. Když vstával, všimla jsem si, že jeho penis je připraven. Rány dopadaly na jeho zadnici a otrok musel počítat a za každou ránu poděkovat. Když jsem byla u páté rány, rozhodla jsem se ho ještě trochu víc potrápít.

„Vstaň!“

Neohrabaně slezl z kozlice.

„Pozice číslo dvě!“ zavelela jsem.

Otrocké pozice jsou taky můj vynález. Ponižující pozice, ve kterých musí otrok setrvat tak dlouho, jak se mi bude chtít. Dvojka je ideální pro trápení. Otrok stojí s rukama za hlavou, rozkročenýma nohama a stojícím údem. Když mu náhodou nestojí, čeká ho další trest.

„Co na mě vystrkuješ toho svýho chudáčka?“ zeptala jsem se pohrdavě.

„Protože mě vzrušujete, Madam!“ odpověděl otrok.

Vzala jsem do ruky skřipce a připnula je Viktorovi na bradavky.

„Kdyby tě teď viděli tví podřízení, to by byla legrace, co?“

Ponižování mě vždycky bavilo.

„Ano, Madam,“ přitakal Viktor.

Miluji ponižování úspěšných manažerů, právníků a nafoukaných zbohatlíků, kteří se tu přede mnou klepou strachy a vzrušením. V jejich *flow* stavu vědomí, stavu naprosté soustředěnosti, kdy pro ně neexistuje nic jiného než poslouchat mé příkazy a snášet mé trápení, jsem si mohla dovolit cokoliv. Proto ke mně jezdí. Pro ponížení, bolest a utrpení. Aby si vyčistili hlavu. Na chvíli zapomněli na stres v práci a problémy doma. Najednou to už nejsou ředitelé, lékaři, právníci, manažeři, ale jen ubohé nicky pro pobavení jejich Paní.

„Zpátky na kozlici!“ zavelela jsem.

Rány jsem dávala opravdu poctivé. Bez slitování.

„Pozice číslo sedm!“ křikla jsem, když jsem skončila s trestem.

Viktor si lehl na zem, ruce dal za hlavu a otevřel pusu připraven spolykat všechn můj zlatý déšť.

„To bys rád, co? Ale to si musíš zasloužit! To je odměna, broučku!“ zasmála jsem se. Špičkou boty jsem zaváděla o jeho stojící úd.

„Trénoval jsi otrocké orgasmy?“ zeptala jsem se Viktora přísně.

„Ano, Madam!“

„Kolik jsi jich udělal?“

„Moc ne, Madam!“

„Kolik?“

„Asi deset!“

„Proč tak málo?“

„Protože jsem myslel na vás, Madam!“

„Protože jsi nadržžený prase,“ opravila jsem Viktora.

„Ano, Madam. Jsem nadržžený prase!“ opakoval po mně.

S otrockými orgasmy, kdy otrok na můj povel masturbuje až téměř do vyvrcholení a těsně před ním musí přestat a nahlásit mi, že má otrocký orgasmus, má většina mých otroků problém. Při lekci jich musí každý zvládnout nejmíň dvacet. Podle mé nálady. Když se vystříká dřív, než chci, potrestám ho.

Někdy mu to znepríjemním ještě tím, že mu dám na penis *milking machine*, která funguje na principu dojičky mléka. Anebo masážní strojek. To pak má otrok jeden otrocký orgasmus za druhým. Když to nevydrží a udělá se, hra mě přestává bavit. Protože dokud je nadržžený, mám ho zcela ve své moci. Když se vystříká, v tom momentě ho ztrácím. Game over.

Někdy v lekci pokračuji dál, ale to už není ono. Post-orgasmická tortura je pro otroka už skutečným trestem. Málokterý se pak dokáže vrátit zpět do hry. Jak říkám já, s výstřikem většinou každá zábava končí. Proto napětí a vzrušení musí otrokovi vydržet co nejdéle. To je pak manipulativní a ochoten téměř ke všemu. A to mě baví.

„Tak ukaž, jak jsi trénoval!“ pobídla jsem Viktora.

Začal masturbovat.

„Milostivá Paní, mám otrocký orgasmus,“ vykřikl po chvíli.

Usmála jsem se.

„A dál? Na co čekáš? Pokračuj! Chci jich vidět aspoň pět!“

„Já to nevydržím, Madam!“ žadonil Viktor.

„Nikdo se tě na nic neptal! Dělej!“ křikla jsem na něj.

Viktor pokračoval v masturbaci.

„Madam, druhý..., třetí...!“ vykřikoval.

„A dost! Vstávej! Pozice číslo dvě!“ nespokojeně jsem přerušila jeho snažení.

„Děkuji, Madam!“ řekl Viktor, rychle se postavil, rozkročil se a ruce si dal za hlavu. Snad, abych si to nerozmyslela.

„To nebyla odměna, broučku! Jak se hlásí otrocké orgasmy?“ zeptala jsem se Viktora a plivla mu do obličeje.

„Celou větou, Madam!“

„Správně. Celou větou. Takže to, co jsi tady předvedl, se nepočítá. Začneme od nuly. Lehnout na gynekologické křeslo! Hned! Doufám, že ses před cestou ke mně pořádně vyčistil.“

„Samozřejmě, Madam!“ odpověděl Viktor.

Ke křeslu jsem ho připoutala širokými řemeny. Na hlavu mu nasadila kuklu, kterou jsem zafixovala smršťovací fólií. Navlékla jsem si vyšetřovací latexové rukavice a nejprve pomalu, jedním prstem, mu zkontrolovala prostatu.

„Jsi čistý. Jsem spokojená.“

„Děkuji, madam!“

„Tak se na ten tvůj zadek pořádně podívám!“ usmála jsem se na Viktora.

Opatrně jsem mu do zadku zasunula masážní anální kolík a zapnula ho na minimální vibraci a masáž. Viktor zasténal slastí.

Dráždění prostaty se líbí většině chlapů. Přestože se někteří análních praktik bojí. Vysvětlují to tím, že přece nejsou gayové. Zase jeden z trapných předsudků. Taková blbost!

Každému z nich pak musím při vstupním pohovoru vysvětlovat, že dráždění prostaty u chlapa je podobné jako dráždění G bodu u žen. S homosexualitou to přece nemá nic společného. A když to pak zkusíme, popisují, že orgasmus mají mnohem silnější než při pouhém dráždění penisu. Jasně, že mají! To dá přece rozum! Já tomu říkám orgasmy z pekla.

Ale Viktor je jiná liga. Jemu nestačí prstík nebo vibrátor. Potřebuje pořádný dildo! Anebo moji ruku. Ta je ale – alespoň podle mě – lepší, protože ho mohu uvnitř vnímat. Rukou cítím, kam až ji mohu zasunout. Dildo může způsobit zranění.

„Tak už ses rozehrál, to je dobře. Teď se na tebe podívám líp,“ zkonstatovala jsem po chvíli.

Vytáhla jsem vibrační kolík a postupně začala Viktorovi prsty roztahovat zadek. Instinktivně se stáhnul.

„Tak tohle se mi opravdu nelíbí,“ řekla jsem a dala mu čichnout poppersu.

Poppers je afrodiziakum. Já nejraději používám Rush. Není tak silný a zvládnou ho i začátečníci. Na podávání poppersu při lekcích si musím ale dávat opravdu velký pozor. Otrok nesmí mít vysoký krevní tlak, anebo dokonce

zdravotní problémy se srdcem nebo cévami. To by pak mohl zkolabovat.

Krev se mu nalila do hlavy a začal vzrušeně dýchat. Postupně jsem zpracovávala jeho zadek. Ani se nenadál a měl v něm celou moji ruku. Křičel slastí. Pak už stačilo nasadit mu na penis dojičku a otrocké orgasmy šly samy, jeden za druhým. Přesně na dvacátý se Viktor vystříkal.

„A teď vypít!“ poručila jsem a dojičku odpojila z gumové hadice a její obsah nalila Viktorovi do pusy.

Vypít své sperma zvládne otrok pouze bezprostředně po ejakulaci. Když se vrátí do normálního stavu svého vědomí, už to jde jen ztěžka.

„Výborně! Až na nějaké ty nedostatky to nebylo špatné. Běž se osprchovat! Pak si nasadíš pás cudnosti a budeš ho mít na sobě až do další lekce. Sundat ho smíš jen při hygieně a tréninku otrockých! Každý trénink mi nahlásíš esemeskou! Já ti pak napíšu, kolik jich v daný den uděláš! Pochopil jsi můj úkol?“ ujišťovala jsem se.

Pás cudnosti mohu zapojit do převýchovy jen svobodným mužům anebo těm, kteří jezdí na lekci s manželkou. Je to způsob, jak mít pod kontrolou otrokovy orgasmy. Jen já rozhodnu, kolik dní, týdnů nebo měsíců musí mít pás nasazen. Ne každý ale zvládne permanentní převýchovu. Řekla bych, že je to spíš výjimka. Většinou jde jen o sexuální předehru bezprostředně před lekcí, aby se muž přepnul do módu otroka. Po ní už dlouhodobé nošení pásu cudnosti nezvládá.

Ale jsou i výjimky. To je pak otrok schopen být v pásu od lekce až do další lekce. Stále. Těch ale není mnoho.

Někdy se stane, že manželka zrovna nemá náladu jet se svým mužem na lekci, anebo se prostě dohodneme tak, že ho bude ke mně posílat samotného, protože přestože jeho zaměření toleruje, není sama takto orientovaná, zamkne svého partnera do pásu, jeden klíč si pověsí na krk a druhý pošle poštou mně. A já ho vyzvu na lekci, až když jeho žena uzná za vhodné, že nastal ten správný okamžik.

Tyhle hry mě opravdu baví. A většinu manželek taky. To mají aspoň svého partnera pod kontrolou a mají jistotu, že jim nebude zahýbat.

Viktor je rozvedený a před časem jsme se dohodli na permanentní převýchově. Sepsali jsme dokonce otrockou smlouvu. Otrocká smlouva je samozřejmě právně neplatná, ale pro otrocka je zavazující. Je to součást našich her. Dohoda mezi námi dvěma, jejíž porušení přísně trestám. Takže Viktor je v pásu cudnosti prakticky stále. Sundává ho vždy jen bezprostředně před lekcí.

„Samozřejmě, Madam!“ odpověděl Viktor, poděkoval za lekci políbením špičky mé boty a běžel do koupelny.

Po sprše jsme si dali kávu a on mi vyprávěl o problémech ve své firmě. Potom jsem ho znovu zamkla do pásu cudnosti, Viktor zaplatil otrockou daň a s blaženým výrazem ve tváři spěchal ke svému autu. Jaká to proměna! Z ustaraného, ztrhaného a utrápeného padesátníka byl najednou puberták. Jeho vrásky jako by zmizely společně s jeho starostmi, protože lekce mu vyčistila hlavu stejně tak jako adrenalinovým sportovcům náročný sportovní výkon. Ostatně proto sem chodí. Odbourat stres, na chvíli

Lady Aradia

hodit za hlavu všechny problémy a být jen poslušnou nulou sloužící své Paní.

KAPITOLA PRVNÍ

Fotr je lotr

Můj táta chtěl mít vždycky syna. Možná proto mě vychovával spíš jako kluka. Už jako malou holku mě brávil na střelnici, naučil mě hrát basketbal a volejbal a každý večer si se mnou chodil zaběhat.

Holčičí manýry nesnášel. Třeba pláč. Nikdy jsem si jako malá natahováním moldánek nic nevyvztekala. Maximálně pořádný výprask.

Jeho životem byla armáda. Byl plukovník se vším všudy. Vždycky když si na něho vzpomenu, vybaví se mi film *Fotr je lotr* a musím se smát. Každého nápadníka mi vždy důkladně prolustroval. A žádný v jeho očích nebyl hoden jeho dcery. Ale to je u otců normální.

Já byla jiná než ostatní holky. Už odmalička. Uznávám, že rodiče to se mnou neměli snadné. Moje máma mi často říkávala, že její malou holčičku nejspíš v porodnici vyměnili za pěknou potvoru.

Panenky a další holčičí hračky mě nikdy moc nebraly, snad proto, že v naší ulici byli mými vrstevníky samí

kluci, se kterými jsem ráda ve všem soupeřila. Když na ně teď vzpomínám, napadá mě jeden příběh z dětství. Nejspíš se mu zasmějete stejně jako já vždy, když si na něj vzpomenu.

To jsem mohla být tak ve druhé třídě. Venku přšelo a my s kluky z domu zalezli do sklepa a tam jsme hráli karty. Najednou jeden z nich dostal nápad.

„Hele, víš, že máš mezi nohama něco jinýho než my?“ zeptal se mě.

„Vím,“ dělala jsem chytrou.

„A ukážeš nám to?“

Zamyslela jsem se. Nechtěla jsem dát najevo, že se stydím se před nimi svléknout.

„Tak já vám to ukážu, ale nejdřív ukážete vy všichni, co máte v kalhotách. Nejdřív vy a pak já,“ napadlo mě.

Myslela jsem si, že jsem je přechytračila, protože se taky budou stydět a bude po přehlídce. Jenže to jsem se pěkně spletla. Kluci si sundali tepláky a trenýrky a najednou přede mnou trčelo pět holých dětských pindourků.

Tak to mě teda převezli! Opravdu se mi nechtělo se před nimi svlékat, a tak jsem se snažila tuhle podivně trapnou situaci co možná nejvíc protahovat.

„Nejdřív si je pořádně prohlídnu a poměřím, abych zjistila, kdo ho má největšího,“ prohlásila jsem sebevědomě. Nemohla jsem přece dát najevo rozpaky! A taky jsem chtěla oddálit tu chvíli, kdy se i já budu muset svléknout a ukázat svůj dívčí poklad.

Začala jsem si se zájmem prohlížet chlapecké penisy a poměřovat je. Jenže mě nenapadlo, že se blíží čas oběda